

Κι' ὁ Σειφρολλάχ ἀκόμα,
 ποὺ πατεῖ ἐκὸς μας χόμα,
 ἔστειλε τοῦ Διαδόχου μὴ γραφῆ παραγεμάτη
 μὴ μεγάλαις ταιριμόνιαις καὶ λεπτῇ καὶ ντυλικατῇ,
 κι' ἴσως ἴσως, Περικλίτου, καὶ δι' Ἑλλης του γραφῆς
 τὸν Διαδόχου ξερονίσση
 καὶ συγγνώμην τοῦ ζητήση
 γιὰ τὴν νίκη τῆς Τουρκίας, ποὺ μας κάνει κατηρεῖς.

Βλέπεις τὸ λοιπὸν κι' ἐκείνοι, ποὺ μαζὶ μας πολεμοῦν,
 πῶς πολὺ μὰς ἐπιτιμοῦν,
 καὶ κατακαρῶν τὸ πῆραν καὶ δὲν ἔχουν ἐξόλου κίρι
 σὰν κυττάζουσι πῶς ἡ Νίκη τοὺς Γκιουρῆδες δὲν στίφει,
 ἀλλὰ τριχουσι νικηφόροι μὴ πυρσοῦσι καὶ μασσαλάδες
 τοῦ Χαμίτ εἰς Τουρκαλάδες,
 καὶ πατοῦν τὰ χωμάτ' μας μὴ κρυγαῖς οὐρανομήλει
 διχῶς νάχουν Παρθενοῦνας καὶ Ναοὺς Ἀπτίρου Νίκης ;

Ἔπιτες, βρε Περικλίτου, καὶ ξεράντωνε καὶ πίνε,
 ἀρῶ βλέπεις πῶς κι' οἱ Τούρκοι τί καλοὶ μαζὶ μας εἶναι
 κι' ἀνθρωποὶ κοπιμητόχοι,
 ἂν καὶ ἐξόλου δὲν ἀρμόζῃ
 τίτοις τρόποις ἀγωγῆς
 ἑστοῦ Καλίση τοὺς σραγεῖς.

Ὁ δὲ Πάλλης κἀθ' ἴλιγο χαρωπὸς σερβεῖρις τόσας
 ἀγγελίας εὐχαριστοῦς, ἀγγέλιας μ ε ι δι ὠ α ε ι,
 ὅπως ἔλαγε κι' ἐκείνους ὁ παππούς ὁ Κορδονάτος,
 ὁ μπαξίς, ὁ λουλουδάτος.

Χθὲς προχθὲς ἱεραποταῦσα μοναχὸς πρὸς τὸ Παλάτι
 κι' ἔκανα πῶς εἶμαι κέτι,
 κι' ἐνθ' ἡδέουσα μὴ σκίψῃ τὸ καυμίνο μου τὸ μουσι
 βλίπω γυναικῶν λερούσι,
 κι' ἀκουσα νὰ ξεφωνίζῃ
 πῶς ἡ πένα τὸ θερῖζει.

Καὶ τὸ βῆμα μου ταχίνας
 πλησιάζω πρὸς ἐκείνας,

καὶ τοὺς ἴλιγο : ἀβρε γυναικες, ἰδὼ πέρα τί γυρνάτε ;
 μὲ φωνάζουσε π ε ι ν ο ὤ μ ε... τί ντροπῆ σας νὰ πεινάτε!...
 Τίτοιαις μέραις σὰν καὶ τούταις, τίτοιαις ὄραις σὰν κι' αὐταίς,
 ποῦ τὸ κλῆς τῆς Ἑλλάδος ἔχει γίνεαι σὰν κιορτές,
 τὴν κοιλὰ τὴν λημονοῦσι
 καὶ δὲν λένε πῶς πεινοῦν,
 κι' ὅταν ὄντως κινδυνεύῃ τῆς Πατρίδος ἡ Τιμὴ
 δὲν πηγαίνουσι ἑστὰ Παλάτια νὰ γυρῶσιν ψωμί.

Π. — Πάει τώρα, Φασουλῆ μου, διχῶς νὰ εἰς μαγλαρῶσω,
 θέλω σήμερα μαζὶ σου ἑστὸ τραγούδι νὰ τὸ στρώσω,
 κι' ἵπειὸν προστάτας βλίπω τῆς Πατρίδος μας ἀπείρους
 μορδεχεται νὰ φάω μόνος τρεῖς σαλάτις ἀπὸ τοῖρους.

(Φεύγουσι κι' οἱ ἄλλοι συγγρόνως
 καὶ σκούζουσι ὁμοφώνως.)

Ἔτιμ, μαζὶ μας μὴ γελφε, Ἔτιμ ἀνάθεμά σε,
 μίση σὶ δάφναις στρώνουσαι καὶ νικητῆς κοιμάσαι,
 μὰ ὅς πῶς κι' οἱ πολεμαργοὶ τῆς δοξασιμένης γῆς
 ξεπλώνονται γιὰ πείσμα σου ἑστὸς δάφναις τῆς φυγῆς.
 Πασσα, ν' ἀλλάξῃς τόνομα, κι' Ἔτιμ νὰ μὴ σὶ λένε,
 ποῦκανες τὰ ποδάριμα μας κι' ἀπὸ τὸν ὄρμονο κἀινε.

Ὁ Φασουλῆς ἑστὴν Πόλι κι' οἱ ξένοι Πρόεδροι ὄλοι.

(Ὁ Φασουλῆς ἑστὴν κλειδαριὰ τὰ δῶδ τοῦτῃ τοῦ βάζει
 κι' ἀκούει τὸ Πρακτικόν, ὅπου συνεδριάσει.)

Φ. — Τίχι τὰκ κτυπῶ τὴν πόρτα, τίχι τὰκ τὴν θύραν κρουῖ
 καὶ τὰ μούτσουνα σας βλέπω καὶ τὰ λόγια σας ἀκούω.
 Διασκοπέπονται σπουδαίως, κἀτι τοὺς κινεῖ τὰ χεῖλην,
 χαῖρ' Ἑλλάς, Πατρίς μου φίλην.

Τὶ Συνεδρίον Μινιστρον τοῦτ' ἀφ' ἐπιλαμπῶν...
 νὰ κι' ὁ Ρώσος ὁ Νελίδωφ, νὰ κι' ὁ Κάλιτις κι' ὁ Καμπῶν.

Νὰ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρίστους, δὲν θυμάμαι πῶς τὸν λένε...
 μίλα δὲ καὶ σὺ, καυμίνε.

Μάλλωσι τὸν Τούρκο ἴλιγο, κῦπα ἴλιγο τὸ ποδάρι,
 καὶ μὴ στίκεσαι ἑστὴν σάλα σὰν τὴν κούκλα τὴν κερένια...
 νὰ ἰ προβαίνει μὲς ἑστὴν μίσην κι' ὁ σὶρ Φίλιππος ὁ Κάρρου...
 δὲν τὸν γνῶρισα ποτέ μου, μὰ θερρῶ πῶς ἔχει γένετα.

Ἐδῶ ἑστὰ ξένα
 νάχα καὶ σίνα,
 βρε Περικλίτου,
 νὰ ἔῃς μπουκέτο
 τ ρ ε μ α ν ι φ ι κ...
 νὰ κι' ὁ Τερρῆς.

Νάτους ! νάτους ! τοὺς κυττάζω, κι' ἔχουν ὄλοι μὴ γου...
 [λάδα!]

σοῦ ! ν' ἀκούω τί θὰ πῶνε γιὰ τὴν ὄλυτα τὴν Ἑλλάδα
 Λίγει ἑστὸν Τερρῆν ὁ Γάλλος : ἀμὴ ζητῆς πολὺ ποσὸν
 πληρωτέον εἰς χρυσόν, »

κι' ὁ Τερρῆς : « γυρῶμα τόσα, δὲν ἑπολιμῆσα ἑστὸ βρόντο,
 μὰ τοῦ λει κι' ὁ Νελίδωφ : εἶλα, τ'ἄκουμα, κἀνε σκόντο. »

Λίγει ἑστὸν Τερρῆν κι' ὁ Κάλιτις μὴ κωμῶσαι ὕποκλισεις...
 « ἑστὸν Ρωμηῶν τὰς προνομίας μὴ ζητῆς τροποποιήσεις. »
 Λίγει κι' ὁ Τερρῆς ἑστὸν Κάλιτις : ἀμὴ σὶ μέλη, γέροντά
 καὶ μὴ γῶνης τὴν σὺρά σου ἑστὰ πολλὰ συμφέροντά μου. » [μῆν].
 Κι' ὁ Νελίδωφ : ἀμὴ θυμῶσις τὸν Γκιουρῆν καὶ μ' ἐκείναι
 καὶ τὸ στρίψῃ θυμωμένους κι' ἀπὸ τὴν Ἀγία Μαρίνα. »

Νὰ ! κι' ὁ κύριος Ἑγγλιζὸς πρὸς τὸν Τούρκο προχωρεῖ
 μὴ περπάτημα βαρῶ,

κι' ἀδείμασι τὴν Θεσσαλία πρὶν νὰ μούλην τὸ φεγγάρι,
 λήγει ἑστὸν Τερρῆν ὁ Κάρρου,

κι' ὁ Τερρῆς τοῦ λέγει « Γκόντερ ! νὰ μ' ἀδείμασι τὴν γυ...
 κι' ὁ σὶρ Φίλιππος θυμῶσαι καὶ τοῦ δίνει μὴ μπουζα. [γιά]

Ὅλοι λένε ἑστὸν Ἑγγλιζὸ μ ἰ λ π α ρ ν τ ὸ ν νὰ τοῦ ζητῆ
 ἀλλ' ἐκείνους ἀγριεῖαι καὶ καυγὰ θὰ κοπανίσση. [ση]

Ἄχ ! ἂν ἦτον ὁ Σκουλούσης, τὸν Τερρῆν θὰ τὸν ἐπλάνα,
 θὰ τοῦ ἑκάρμεινε πολλὰ,
 καὶ θὰ πῆραν οἱ διαβόλοι τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα
 τοῦ Τερρῆν τοῦ Τουρκαλά.

Χαῖρ' Ἑλλάς πεφιλημένην, δὲν ἔτιναξες τὰ κῶλα,
 γιὰ χατῆρι σου καὶ μόνον ὄλοι συμφωνοῦσι εἰς ἄλα,
 κι' ἀνατέμεινε τὴν τιμὴν σου κἀθ' ἑξῆς ἀνατόμος
 μὴ μαχαίρι, ποῦ τὸ βλέπω καὶ μὴ πᾶνει κρύος τρώμος.
 Τὸ Συνεδρίον φινίτο μὴ τοῦ Κάρρου τὴν γροθιά,
 ποῦ κι' ἰγῶ ἑστὰ σωθικά μου τὴν κατάλαβα βραθετά...
 πᾶν οἱ φίλοι Πρεσβευταί, κατεβαίνουσι τώρα κάτω,
 κι' ὄλοι δίνουσι ρ α ν τ ε θ ὸ ὄ γιὰ τὸ προσεχῆ Σαββάτο.
 Τέλος πάντων τί θὰ κἀν ; ... θίλει καὶ δὲν θέλ' ἡ Πύλη
 θὰ συγκρατεῖσθ' ὁ δὲ... Χαῖρ' Ἑλλάς, πατρίς μου φίλη